

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרמד
ערב שבת קודש פ' וישב,
מבה"ח טבת ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ה שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שלמה זלמן ב"ר ארי'ה ע"ה

יוספסברג

נפטר ביום כ"ח כסלו - נר ד' דחנוכה ה'תשנ"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

ר' יצחק נתן וזוגתו מרת רבקה שיחיו

ומשפחתם שיחיו יוספסברג

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

הרי זה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו! / משיחת שי"פ וישב היתשני"ב

זמן הגאולה

7

כעת הפיתוי לא יצליח! / פ' השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

וילחום מלחמת ה' - וינצח

11

אם היו מסיימים את העבודה כדרוש לא היו צריכים להחליף שבויים / שיחות בענין שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

פעולת שמירתה בלילה א' נמשכת עד סוף ימי חנוכה / צילום מהגהת שיחת כ"ח כסלו ה'תשנ"ז

מדרש ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו



יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

יחי המלך / כתב יד קודש / יחי המלך

וכאופן גלוי - מראה באצבע ואומר זה - כדוגמת יד לירכשה צדק נרות חנוכה, ותרצה מלכות ערש
אנצטונדן, און אלע זען אז זיי ברענען באופן פון "שהחיינו וקיימנו והצטנו" לזמן הזה" כולל - יד
ברכת "שהחיינו" ארץ דעם רגע האחרון של גלות ושללך ונעם דער רגע הראשון פון גלות.
און מיזעט ווי אהרן כהן גורל ציגט אן די מערה אין בית המקדש, און אלע זענען צוזאמען "הנרות
הללו כרי"י" ברכו עם הדת מלך".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה שישיר עצה"פ הנרות הללו בכל המקומות הנ"ל ביחד].

* * *

ג. די נרות חנוכה לערנען א אידן פארשידענע הראות אין זיין אופן פון דינען דעם ארבערשטן:
(א) דער ארט וואו מיציגט א"י די נרות חנוכה איז - יעל פתח בית מכתב"י, און די צייט - "משחשק
החמה עד שהכלה רגל מן השוק, עד דכליא רגלא דתמנדא".

(י) דער כניס אזי פארענקומען גלייכצייטיק מיט כניסים אין פארשידענע מדינות, און די פאלגנדע
רייד זיינען גלייכצייטיק-געזעט און/נעמען נאך (דורך סאטמער'ס) אנער דער וועלט: אין
ירושלים עיר הקודש באס כותל המערבי; אין דער צענטראלער שול אין מוסקבה (רוסלאנד) לונדון
ענגלאנד; פריז (צרפת) אויך, דא באס רבי'ן שליט"א און בית הכנסת ובית המדרש האט מען געזעט
און געזען די געשעענישן אין די אויבערמאנטע ערטער.

פעולת שמירתה בלילה א' נמשכת עד סוף ימי חנוכה

בקשר עם חג החנוכה, מובא בזה צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ג' פ' מקץ, כ"ח כסלו, נר ה' חנוכה ה'תש"נ – בביהכ"ס, לילדי "צבאות השם" שיחיו בכל קצוי תבל

(השיחה נדפסה בספר השיחות תש"נ ח"א ע' 196 ואילך)

פענוח הצילום (הכתי"ק – בא בהדגשה):

(* דער כינוס איז פאָרגעקומען גלייכצייטיק מיט כינוסים אין פאַרשידענע מדינות, און די פאלגנדע רייד זיינען גלייכצייטיק-געהערט און דער כינוס געזען (דורך סאַטעלייטס) איבער דער וועלט: אין ירושלים עיר הקודש באַם כותל המערבי; אין דער צענטראלער שול אין מוסקבה (רוסלאנד), לונדון (ענגלאנד), פריז (צרפת)

אזוי אויך, דאָ באַם רבי'ן שליט"א אין בית הכנסת ובית המדרש האָט מען געהערט און געזען די געשעענישן אין די אויבנדערמאנטע ערטער.

בהערה על המילים "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה" כתב הרבי: **שפעולת שמירתה בלילה הא' נמשכת עד סוף ימי חנוכה.**

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הרי זה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו!

איתא בגמ' ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח", אך מכיון שחזקי' לא שם לב כדרוש לנסים שהקב"ה עשה לו, לא זכה שמושיח יבוא בימיו, היינו, שהוא יהי' משיח! • נוסף על הענין דהכרת הטוב שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי - שזה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו! • יש להחליט עתה בנוגע לכל עניני חנוכה, כולל עריכת התוועדויות חסידותיות גדולות בכל ימי החנוכה, באופן הכי טוב, הכי עמוק, הכי רחב והכי גדול, ומתוך שמחה וטוב לבב. • משיחת ש"פ וישב ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

א. דובר כמה פעמים לאחרונה אודות מעשה נסים:

ישנם כאלה שמתלוננים, מדוע זמננו זה שונה מהדורות הקודמים, בכך, שבדורות הקודמים מצינו בספרים שאירעו נסים גלויים ממש, ואילו עתה נמצאים אנו בזמן ש"אותותינו" לא ראינו אין גו' אתנו יודע עד מה?"!

ובכדי להוכיח עד כמה טענה זו אינו נכונה, יש ללמוד מנס גדול שאירע דוקא בזמננו זה, נס הקשור עם מדינת צרפת, אלא שדוקא מחמת גודל הנס (כמדובר כמה פעמים) – אין משימים-לב לזה כדבעי, ולא פרסמו את הנס.

ואפילו כשדברתי על כך עם חסיד – נעניתי, שלא כך לימדו אותו בליובאוויטש...

(1) תהלים עד, ט.

אותו לימדו – טוען הוא – שאין ענין ב"פרסומי ניסא". אמנם בנוגע לחנוכה מצינו שהמצוה היא "פרסומי ניסא"², וכן בנוגע לפורים³, אבל הרי זה גופא מדגיש, שכל שאר הענינים מלבד חנוכה ופורים, אין ענינם פרסומי ניסא. וממילא אין לבזוז על כך זמן, משום שבכל רגע ורגע ישנו החיוב דלימוד התורה, ובאם אינו מנצל רגע זה ללימוד התורה, הרי על זה נאמר מה שאדמו"ר הזקן מביא⁴ בתחילת ספר תניא קדישא!

אפילו כשניסיתי בעבר לעורר תשומת-לב בנוגע לנס זה, ודיברתי על כך בהתוועדות – לא התעוררו מזה; אכן, אלה שכותבים את הרשימות מההתוועדויות כתבו את מה

(2) שבת כא, ב ובפרש"י.

(3) ראה מג"א או"ח סתר"צ סקכ"ג.

(4) מסנהדרין צט, סע"א.

שדברתי במדויק מבלי להחסיר אף מלה, אלא שהרשימה נשארה מונחת בארון-הספרים בלבד ("אויפן פאָליצע"), ולפועל לא שמו לב לגודל הנס שבדבר!

ב. מהו הנס שאירע בדורנו זה בצרפת?

ע"ד שמצינו בכל מדינה, שיש לה דגל משלה (כמו שמצינו בנוגע לדגלי בני ישראל ג"כ) המורה על ענינה ותוכנה ומציאותה, כמו-כן יש לכל מדינה ניגון משלה, שבכל מאורע מיוחד של המדינה, מאורע רשמי, וכן כשרבים מאנשי המדינה צועדים יחד בקשר למאורע רשמי של המדינה – שרים אז את הניגון של המדינה, ועד"ז מחוץ למדינה, ע"י הבאי-כח שלה, שבמאורעות מיוחדים שרים ניגון זה, הנקרא – הניגון של המדינה.

ועד"ז מצינו בנוגע למדינת צרפת, שגם לה יש ניגון משלה, הקשור עם שחרורה של מדינת צרפת מתחת מלכות המלך והמלכה, יחיד ויחידה – אל החופש, כמו שכתוב בדברי הימים של המדינה ההיא.

כלומר, זהו ניגון המסמל את יציאתה של צרפת אל החופש ואת השלטון החדש שלה שלאחרי המהפיכה – אותו שלטון שאליו התנגד אדמו"ר הז קן בכל התוקף, כנ"ל.

וזהו הנס האמור – שלפתע, ביום מסויים, הפסיקה מדינת צרפת לנגן ניגון זה בתור הניגון הרשמי של המדינה!

דבר שאינו מובן כלל על-פי דרכי הטבע!... זקני החסידים רצו לבאר, שמכיון שחסידים התחילו לנגן ניגון זה, גבר צד החסידים על הצד שכנגד [שלאמיתו של דבר, אינו מנגד, ורק שעבודתו ותכליתו שונה מזו של החסידים], עד כדי כך, שמדינת צרפת נתנה ומסרה ("האָט אָפּגעגעבן") את הניגון שלה לחסידים.

אבל אעפ"כ, עד היום הזה, אי אפשר להגיע לסוף ההסברה וטעם הדבר ("קען מען

נישט צוקומען צום טאַלק") – איך יתכן שלפתע הפסיקה מדינת צרפת לשיר את הניגון האמור בתור ניגון המדינה!...

ג. אלא שזהו הנס האמור, שאותו הניגון – עם אותם ה"תנועות" – שהיה סמל לשחרורה של צרפת ולעלי' לשלטון של משטר זה אשר אליו התנגד אדמו"ר הזקן בכל התוקף, מכיון שהי' מנגד לעניני יהדות וכו' – פסק לפתע מלהיות הניגון הרשמי של מדינת צרפת, ואדרבה – נהפך לניגון חסידי ככל שאר הניגונים!...

ועד כדי כך 'נשתקע הדבר', ששכחו לגמרי **שפעם** הי' זה ניגונה הרשמי של מדינת צרפת! ועד שישנם כאלה, שכאשר הם שומעים ניגון זה בהתוועדות חסידותית, ובפרט בהתוועדויות הקשורות עם יהודי צרפת – **אינם יודעים כלל**, מה מקורו של הניגון ("פון וואַנעט שטאַמט דער ניגון"), וכל מה שידוע להם הוא, שזהו ניגון חסידי ככל שאר הניגונים, אלא שבניגוני החסידים גופא, הרי ישנם ניגונים שנתחברו לפני שנים רבות, וישנם ניגונים שניתוספו בשנים שלאחרי זה.

– וכמו-כן הולך וניתוסף, שמפעם לפעם מתחדשים עוד ניגונים חסידיים, ע"י אלה המסוגלים "לעשות ניגון טוב" ("מאַכן אַ גוטער ניגון"), וכפי שרואים שהניגון מתקבל ע"י הציבור, ומנגנים אותו במעמד הציבור, הכולל את כל הסוגים שבבני ישראל. כמרומו בכך ש"צבור" ר"ת⁵: צדיקים, בינונים, והסוג השלישי המרומז באות רי"ש, מעלת האתהפכא, שגם אותו מחברים ע"י ה'אז"ו המחבר' לצדיקים ובינונים, (ועד לתכלית השלימות בציבור, מאה ואלף ורבוא, כדאיתא במשנה בברכות⁶).

ד. וזהו תוכן הנס האמור, אלא, שדוקא

(5) כבר לאדון (להחיד"א) לאבות פ"ב מ"ד.

(6) מט, ב.

וגם בלבנון.

ד. מדוע מדברים על כך בחנוכה? כי אותו הדבר אירע בחנוכה, ומזה אנו למדים גם על המצב הנוכחי:

גם אז כל הצרות החלו מכך שהיו מתיוונים (בתוך בני"), זאת-אומרת, היו אלה יהודים שאמנם הניחו תפילין וכיו"ב, אבל הי' חסר אצלם בה"גאון יעקב", היו להם רגשי נחיתות כלפי הגויים ורצו לחקות את מעשיהם כו', והלכו לפי שיטה של "יהודי באהליך ואדם בצאתך", וזה גרם לכל הצרות שיצאו מזה.

וכך גם עתה: אלו שמחליטים כיצד תהי' ההנהגה בארץ ישראל הם בעלי רגשי נחיתות כלפי הגויים וכל מה שקשור לגוי, ואצלם חסר ה"גאון יעקב".

יתכן אמנם שהם "תינוקות שנשבו" – כך הם נתחנכו, ואין הם יודעים שיש טוב מזה; אבל הטענה היא – מדוע מינו אותם לשרים והושיבום "על הראש"?

ה. למה צועקים על-כך כעת – הרי יודעים שהצעקות לא יפעלו כלום?

התשובה היא: צועקים כי זה כואב, ללא שום חשבונות שכליים כיצד תועיל הצעקה! כאשר מקבלים חתך באצבע הפרטית **שלו** – צועקים! לא חושבים האם הצעקה תועיל או לא, אלא מכיון שהאצבע שלו כואבת – הוא צועק!

כאשר ישאלוהו: האם הנך יודע שצעקתך לא תועיל מאומה? הוא יאמר: כן. הוא יודע שכאשר עושים חתך באצבע צריכים לעשות את הענינים הידועים (לרפואתה), ואם החתך הוא גדול – יש לילך לרופא ואי אפשר לתפור אותו לבד. אם-כן נשאלת השאלה: מדוע אתה צועק?

– כי זה כואב לי!

ו. היות שהמצב בעולם הוא כזה ש"מלכיות מתגרות" וזה נוגע לבני ישראל – צריכים הרי לעשות משהו בענין.

ישנם לכך שני דרכים:

(א) לאסוף יהודים יחד ולזעוק, אבל ספק אם דרך זו תועיל.

(ב) להוסיף בתפלה ובקשה להקב"ה, ותורת אמת מבטיחה שדרך זו בודאי תועיל.

וזה יעזור עבור המצב הכללי בעולם, וגם – בנוגע לאלו בארץ ישראל – ש"יערה עליהם רוח ממרום", שישתנו מן הקצה אל הקצה.

עד שכשם שבימי החנוכה הי' הנצחון בידי החשמונאים, אע"פ שלפני-זה היו המתיוונים – כך יהי' גם עתה ובדרכי נועם ובדרכי שלום.

עד שיקויים "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך" – בעלי' לרגל לביהמ"ק מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו⁸ – "יראה כל זכורך את פני האדון ה'",⁹

בגאולה האמיתית והשלימה, באופן ד"מיד הן נגאלין¹⁰.

(תרגום פשוט משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה, מברכים-החודש טבת ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(8) ישע"י טו, כג.

(10) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(9) תשא לד, כג. ועד"ז – משפטים כג, יז.

על שני הסעיפים" הוא הדבר הגרוע ביותר, כפי שאירע עם אליהו הנביא⁴ שנתן לבני ישראל שני ברירות – לא רק את הברירה ד"אם ה' האלקים לכו אחריי"², אלא גם את הברירה ההפוכה, מכיון שאז יש לכלל-הפחות תקוה שיעשו תשובה, משא"כ זה ש"פוסח על שני הסעיפים" אי אפשר להסתדר איתו כי לא יודעים היכן הוא אוהז!

– לא מדברים כאן על כך שהחליפו עכשיו אלפי גוים בכדי לקבל שש יהודים (שבויים), זהו רק מסובב מכך שקודם לכן לא סיימו את הענין כדבעי. אם מלכתחילה היו מסיימים הכל, לא היו מגיעים לזה. אך כיון שלא סיימו, זה גרם לכל הענינים הבלתי רצויים שבאים בהמשך לזה.

והרי זה תחלתו ברצון וסופו באונס: בתחילה לא סיימו לגמרי לגרש את המחבלים "ברצון" – ועתה זה גורם "באונס" לכל מיני תוצאות...

ג. בנוסף לזה, הביאו יהודים על עצמם צרה נוספת:

כאשר גויים לבדם הרגו גויים אחרים⁵, באו יהודים ותבעו מיהודים אחרים "צדק ויושר", ולכן הקימו "ועדת חקירה" כדי לחקור איזה יהודי הוא האשם!

כולם הרי יודעים שגויים עשו את המעשה בפועל, ויודעים את שמותיהם – שהרי הם מתגאים בזה שקיימו את מצות גואל הדם – ואם הנך שופט התובע צדק ויושר ורצונך להעניש יהודים על מעשה זה, אזי לכלל-הפחות תעניש גם את הגויים שעשו זאת במעשה בפועל! טענתם הרי היא ש"ככל הגוים בית יהודה"⁶, יהודים הם ר"ל שוים לגויים – אם-כן, אם אתה מעניש יהודים, תעניש גם גויים!...

אעפ"כ רגש-הנחיתות ("די אראפגעפאלנקייט") כלפי הגויים חדר כל כך עמוק – עד שמפני מ'ה יאמרו הגויים' צריכים להראות להם שנוהגים ע"פ צדק ויושר, ומענישים רק יהודים שלא עשו את המעשה כלל, ולא את הגויים שעשו זאת בפועל.

וכך נמשך הדבר עוד ועוד במצב בלבנון, שיהודים יושבים שם ולא עושים מאומה, לא לכאן ולא לשם ("ניט אהער און ניט אהין").

ותובעים מיהודים שיסכמו כמה ענינים (עם הערבים) – אבל כעת אפילו לא מוכנים לחתום על ניר (כפי שהי' עם מצרים), אלא רק סיכום בעל-פה, שאזי יכול כל צד לומר מה שעולה ברצונו וכו'.

עד שארה"ב תובעת כעת מארץ ישראל שיעשו ע"ד אותה הפעולה שגויים עשו לגויים אחרים, בטענה שכעת נשתנו העתים. ורוצים לסחוב יהודים שיהיו ה'שומר' ("פאליסמאן"), ואח"כ יבואו לצעוק אליהם בטענות – מדוע התנהגתם כפי ששומר צריך לנהוג...

וכאמור לעיל, הסיבה לכל ענינים אלו היא: כמה יהודים שנופלים ברוחם כלפי הגויים ומה שסביבם, וחסר אצלם ה"גאון יעקב"⁷ – הם אלו שמחליטים כיצד ינהגו בארץ ישראל, וכך הם פועלים גם על אלו שלמעלה מהם.

זו היתה הסיבה לטעות במלחמת ששת הימים, במלחמת יוה"כ⁸, בחוזה "קעמפ דייוויד"

(4) מ"א קאפיטל הנ"ל.

(5) המדובר הוא אודות הטבח שערכו נוצרים במוסלמים במחנות הפליטים 'סברה' ו'שתילה'. המו"ל.

(6) ל' הכתוב – יחזקאל כה, ח.

(7) ל' הכתוב – תהלים מז, ה.

מחמת גודלו לא שמים אליו לב כדבעי.

ולכן, אף שכבר דובר בזה בעבר בקיצור עכ"פ, מדברים על כך עתה שוב, ובאריכות, בכדי לעורר את השימת-לב הראוי' לנס גדול זה.

ועוד ועיקר – ענין זה נוגע לביאת משיח צדקנו, וכדאיתא בגמ'⁷, ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח. . אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבש"ע, ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך לא עשיתו משיח חזקי' שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח", היינו, שאף ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח", הרי מכיון שחזקי' לא שם לב כדרוש [היינו, שאף שודאי שם-לב, אבל לא ה' זה כפי הנדרש מחזקי' ("לויט דעם פארנעם פון חזקי'")] לנסים שהקב"ה עשה לו, לא זכה שמשיח יבוא בימיו, היינו, שהוא יהי' משיח!

ומזה מובן לענינו, שנוסף על הענין דהכרת הטוב, שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי – שזה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו!

ה. כל האמור הוא בהדגשה יתירה בעמדנו בסמיכות לחג החנוכה, שהרי פרסום הנסים בכלל שייך במיוחד לחנוכה, שבזה "כולם מודים" שצריך להיות "פרסומי ניסא"!

ובהמשך לזה – יש להחליט עתה בנוגע לכל עניני חנוכה, כולל עריכת התוועדות חסידותיות גדולות בכל ימי החנוכה, באופן הכי טוב, הכי עמוק, הכי רחב והכי גדול,

ומתוך שמחה וטוב לבב.

ואפילו בנוגע לאלה ש"נבהלים" מהשם "פארבריינגען", הרי לא נוגע מהו השם שיקראו לזה, העיקר הוא המעשה בפועל – שיתכנסו ביחד כמה וכמה מישראל, ושידברו שם אודות עניני יהדות, והתעוררות להוסיף בעניני תורה ומצוות, וכמו-כן בהפצת היהדות, נוסף לקיום המצוות בפועל שיקיימו במשך ההתוועדות.

ו. וע"י הדיבור בעניני גאולה, זוכים לעיקר הגאולה, הגאולה האמיתית והשלמה.

ובפרט ע"י ההחלטות בכל האמור, שזה מוסיף עוד ענין בצירוף (צרפת) ובירור וזיכור העולם, וממילא הרי זה מקרב עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלמה, ועד לתיכף ומיד ממש,

כך, שמתפללים תפילת המנחה ביחד עם אליהו הנביא זכור לטוב, אשר, "אליהו לא נענה אלא בתפילת המנחה"⁸ – בארצנו הקדושה ,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁹, החל מרבתינו נשיאינו – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר המהר"ש, אדמו"ר נ"ע, ונשיא דורנו,

וכולם נמצאים ביחד עם משיח צדקנו בארצנו הקדושה, ובירושלים עיה"ק, **ובהר הקדש**, ותיכף ומיד ממש.

ובפרט אלו שמחליטים תיכף ומיד – להוסיף עוד יותר בכל הפעולות ומבצעי חנוכה, ביתר שאת וביתר עוז, ובתוספות אור!

(8) ברכות ו, ב.

(9) ישעי' כו, יט.

(7) סנהדרין צד, א.

* * *

בהמשך לשיחה, הבאנו בעמוד הבא יומן מיוחד המתאר את ההתרחשויות שאירעו בהתוועדות (מתוך "בית חיינו" 117):

בחנום כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על ניסיד". אחרי הכרזה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "זאָל שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת הניגון נתן הרבי לילד שארף שיי פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שיי, התחיל לעודד בידו הקי. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה בהתוועדות על הפירמידה הגדולה שבמערב הזאָל. ניתן היי להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אד"ש לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות.

ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת..."

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון הימארי הצרפתי. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוקו... שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשיך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעלותא בעניני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטרי של 770.

בהמשך דיבר על כתיב-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרנו ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמונות. הקהל ניגן את 'מאָרש נפוליון' וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרחי"ח הרחי"ג רי מרדכי שיי בלינוב מוועד רבני ליובאָוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז אַייער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראָנצויזישער עולם?" [היכן הקהל הצרפתי?] הניל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע - בשתי ידיו הקי יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא - ההמנון הצרפתי שהי סמל לשחרור המדינה מעול מלכות - נחפץ לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחלל מלשמש כהמנונה הרשמי של המדינה!

בהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשיך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הקי יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובח" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הקי יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה מכרכרים ומפזים בכל עוז.

אם היו מסיימים את העבודה כדרוש לא היו צריכים להחליף שבויים

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ישנם בארץ ישראל יהודים שהינם "רודפי שלום", וכמדובר כמ"פ הפירוש בזה - הם **מגרשים** את השלום: הם מרגישים נחותים בפני הגוי או כל דבר שקשור אליו ("אַראָפּגעפּאַלן פאַרן גוי און פאַר גוי'שקייט"), ומה יאמרו הגויים, ועקב כך הם מתעקשים ומשפיעים על מי שלמעלה מהם לוותר לגויים בדברים שאפילו הגויים מצד עצמם אינם חפצים בהם!

וכמדובר כמ"פ, את אותה הטעות כבר עשו כמה פעמים - ולא אנשים אחרים אלא **אותם האנשים**: לאחר מלחמת ששת הימים מיהרו יהודים לוותר לגויים ענינים שאפילו הגויים עצמם לא חפצו בהם! עד"ז גם ה' במלחמת יוה"כ, ועד"ז עוד קודם לכן, כמדובר כמ"פ. ובכל פעם שרדפו אחר הגויים וויתרו להם, נראו מזה תוצאות בלתי רצויות ר"ל!

ועד"ז בחוזה "קעמפ דייוויד" חזרו שוב על אותה הטעות.

ב. ועתה במלחמת לבנון, חזרו עוד פעם על אותה טעות:

היתה אפשרות לגרש את כל המחבלים מלבנון (לתת להם לנסוע לאלג'ירי' או למקום אחר - לא נפקא-מינה להיכן, העיקר לגרשם ממקום שבו הם יכולים להזיק ליהודים), ועי"ז להגן על ארץ ישראל. וארצות הברית הסכימה לכך, כמדובר פעם¹ שנשיא ארה"ב אמר להם אז בפירוש שהוא נוסע מארצות הברית למשך זמן, ובמילא תסיימו את הענין בלבנון. אעפ"כ בגלל רגש-הנחיתות ("אַראָפּגעפּאַלנקייט") בפני הגויים וכל הקשור להם, היו אז כמה שלא הרשו לסיים זאת, ונשארו לעמוד ליד העיר בירות תחת היריות של אש"ף!

ועקב כך נמשך הדבר עד היום הזה, וגרם למאות קרבנות חפים מפשע, לא מדברים רק על קרבנות יהודים, אלא גם (להבדיל) גויים חפים מפשע - ילדים נהרגים...

ואין הפירוש שלא סיימו שם את הענין וחזרו לארץ ישראל - אלא הענין נשאר **תקוע באמצע**: לא מגרשים את כל המחבלים מלבנון וגם לא (משאירים שם את המחבלים ו)**יוצאים** מלבנון בחזרה לארץ ישראל, אלא "פוסח² על שני הסעיפים"! וכידוע³ ש"פוסח

(1) שיחת כ"ב סיון תשמ"ג סט"ז ואילך (בהנחה שי"ל (2) ל' הכתוב - מ"א יח, כא.

בזמנו עי' "ועד הנחות התמימים". (3) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 183 ואילך.

כאשר מתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות!

מלחמתם של החשמונאים עם היוונים היתה באופן של "גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים" כו'.

ולכאורה צריך להבין: מכיון שהם היו חלשים ומעטים, מהי אם-כן הסברה לצאת למלחמה?

דהרי, ממה-נפשך: אם הם סומכים על הקב"ה שיעשה להם נס – צריכים להתפלל להקב"ה ולומר תהילים וכו', אבל לא לצאת למלחמה; ואם מצד דרך הטבע – הרי במצב כזה שהם חלשים ומעטים, אין טעם (ע"פ טבע) לצאת למלחמה. וא"כ לא מובן, מדוע מלכתחילה הם יצאו למלחמה?

ובאמת ישנה גם דרך אחרת, כפי שהי' ביציאת מצרים, שהקב"ה אמר "ואתם תחרישון" – אף שהיו בידם כלי נשק, שהרי "וחמשים עלו בני" מארץ מצרים" (כפי שמסופר במדרש⁴) שהיו ארבע כתות של יהודים שאחת מהם טענה שיש להלחם במצרים, וכיון שתורת אמת מספרת את-זה, מובן שלסברא זו הי' מקום, ואעפ"כ הקב"ה אמר להם "ואתם תחרישון";

אלא הענין הוא: כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלי" ומצוה ללכת למלחמה, הרי כשמתתיהו מצוה – לא שואלים שאלות! אפי' אם זה לא מובן ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה – כיצד יתכן שיהי' טבע ולמעלה מהטבע יחד, שזהו לא רק דבר והפוכו, אלא שני הפכים יחד – אעפ"כ, כיון שמתתיהו כך ציוה, לא שואלים שאלות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב, שבת חנוכה, מבה"ח טבת ה'תשל"ו – בלתי מוגה)

(1) מתוך נוסח ברכת "על הנסים" בחנוכה.

(3) שם, יג ובפרש"י.

(2) בשלח יד, יד.

(4) מכילתא שם עה"פ.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נרבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

כעת הפיתוי לא יצליח!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום חפשי ללה"ק: מערכת "יחי המלך"

א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מ(האמור לעיל² –)הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוה" ואודות טענת בני³ שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"⁴ העיקר לצאת מהגלות⁵.

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות"^{5*} – ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך?

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייצן") ולגרום שיהי' בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף"⁶ כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב לישב בשלוה, ומוטב יותר שתשאר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה (ח"ו)!!!

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים – כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו ("זיך געלאַזט איינרעדן") שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות – אבל **אתה** לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע: "לישוועתך קוינו כל היום", ובשבת ויו"ט: "ותחזינה עיינינו בשובך לציון ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי"⁷, במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות – מבקשים לראות בעיני בשר שלהם "בשובך לציון ברחמים"!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו – שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה⁸, "אנא סימנא בעלמא"⁹, שבודאי הם כוונות אמיתיות – אבל אם מכוונים את הכוונות

(1) כש"ט הוספות סקכ"ז ואילך. וש"נ.

(5*) =די לגלות.

(2) סי"ח בשיחה (שיל"ע"י "ועד הנחות התמימים").

(6) פרש"י בפרשתנו לז, ב.

(3) ברכות ט, סע"א ואילך.

(7) שבת י, א.

(4) לך טו, יד.

(8) ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע'

כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.

(5) שם סכ"ז.

(9) זח"א רכה, א.

(הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהלים¹⁰, והובא ברד"ק¹¹, בשבלי הלכות¹², ברוקח¹³ וכו' – שיהודי צריך **לתבוע** את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה¹⁴ **לתבוע**, שהוא **תובע** מתי כבר תבוא הגאולה¹⁵!

ועד שהחיד"א כתב¹⁶, שע"י עצם הקיווי והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. וזוהי ההוראה שלמדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"דרכי גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע (ה"קלוגינקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני"), שבשביל ה"דרכי גדול" כדאי להשאיר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), **שצריכים** לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"דרכי גדול".

וההוראה היא: לאחר יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתרצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות"! לכן כותבת

- | | |
|---------------------------------|--|
| (10) מזמור יא. | (14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח ד"ה וכתב הרמב"ם). |
| (11) סוף שמואל ב. | (15) ראה "יחי המלך" גליון שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14. |
| (12) דין סדר ברכת המזון ס' קנז. | (16) בספרו מדבר קדמות אות ק' ערך קיווי. |
| (13) ה' תפלה ס' שכב. | |

זאת **התורה**, בכדי לבטל ("באווארענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמובן אצל הנברא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה ("וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות **אמיתית**, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב" **בפשטות**, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) – "דבר ה'¹⁷ זו הלכה"¹⁸ שקשור עם "דבר ה' זה הקץ"¹⁹ (כמובן מזה שהגמרא אומרת²⁰ שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה'¹⁷").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם – "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²¹,

וישנו ה"דרכי גדול" – "כספם וזהבם אתם"²² כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה²³, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁴, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוישע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גו' בארץ מגורי אביו"²⁵ באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושיך דוקא²⁶, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאזהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- | | |
|-----------------------------|---|
| (17) עמוס ח, יב. | (23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך. ובכ"מ. |
| (18) שבת קלח, ב. | (24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח. |
| (19) שם. | (25) פרש"י שופטים שם. |
| (20) שם. | (26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. וש"נ. |
| (21) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט. | |
| (22) ישע' ס, ט. | |

